

[Kai Moltke.]

nuværende økonomi og særligt likviditet kan klare det. Jeg ved f. eks. ikke, hvordan man i Ballerup ville opfatte en sådan forpligtelse til at udrede et ekstra tilskud i tilfælde af sygdom eller arbejdsløshed fra kommunens kasse uden nogen som helst faste lovbestemmelser derom og uden nogen som helst refusionsordninger fra staten i sådanne tilfælde.

Der næst et formelt spørgsmål: ved demokrati forstår jeg, at folk tager stilling til og vedtager love, hvis præmisser og forudsætninger de i forvejen er bekendt med. Det har ikke været nogen statshemmelighed, at der var en frist på ét år for revision af den pågældende lov. Nu henvises der til, hvordan man har rådført sig med kommunerne; det var i og for sig bl. a. boligudvalget, som dengang fik foranlediget, at man undersøgte disse muligheder. Hvad var vort udgangspunkt herfor? Vort udgangspunkt var, at Købstadforeningens delegation og repræsentanter under udvalgsforhandlingerne sagde, at de foretrak øjeblikkelig indførelse af bruttoindtægten som beregningsgrundlag reduceret med visse standardudgifter. I mellemtiden har man åbenbart foretaget en plebiscit mellem de forskellige kommuner, og jeg kan godt forstå, at de radikales ordfører, fru Else-Merete Ross, efterlyser, hvem af de to halvdele der er størst. Det kan vel kun gå på indbyggertallet, for ellers kan „halvdelen af kommunerne“ jo betyde meget; men det er ikke så meget det, jeg skal hænge mig i.

I sin tid fik tingets daværende formand indført en bestemmelse om, at boligudvalget skulle være permanent, så det regelmæssigt kunne følge udviklingen i alle løbende sager på boligpolitikens område. Ganske vist blev tinget opløst den 15. december, men jeg kan da ikke tænke mig, at der ikke skulle have foreligget en eneste oplysning fra kommunerne, at der ikke skulle have foreligget et eneste resultat, f. eks. fra boligselskaber og lejerorganisationer, at der ikke skulle have været en eneste henstilling fra embedsmænd osv. Imidlertid er kendsgerningen den, at det permanente boligudvalg ikke med ét ord blev taget med på råd, ikke fik ét bogstav af materiale stillet til rådighed til at bedømme disse sager. Derpå fremsætter man så et lov-

forslag den 28. februar, uden at tilsvarende materiale foreligger, og så får man for resten at vide, at loven skal være vedtaget inden 1. april. Jeg misunder ikke det udvalg, der skal gennemgå alt det materiale, som kunne have været forelagt for måneder siden, som kunne have været gennemprøvet og underkastet en saglig behandling i den pågældende situation.

Forskellige andre spørgsmål er draget frem her, og de spørgsmål, som særlig interesserer mig, gælder en tre-fire kategorier af særlig dårligt stillede medborgere. Man har slået kors for sig med hensyn til at give boligsikringstilskud for værelser. Men det ville dog være interessant at få dette belyst, ikke mindst på baggrund af kritikken af de ydelser, der af f. eks. ungdommens uddannelsesfond stilles til rådighed for studerende og andre unge under uddannelse. Det er vel ikke meningen, at sådanne statsmidler skal ydes, for at disse studerendes og andre unge menneskers bedre stilling først og fremmest skal komme de private husværter til gode, hvem det lykkes at få en højere pris for værelserne rundt omkring. Man har her efter min mening valget mellem to ting: enten må man gøre lejerbeskyttelsen for enkeltværelser effektiv, eller også må man tage konsekvensen og lade boligsikringen udstrække til værelser.

Det andet punkt, jeg skal fremhæve, er, at man virkelig må have klare og tydelige bestemmelser om en bedre boligsikring i sygdomstilfælde, ved arbejdsløshed osv., så det holdes inden for rammerne af boligsikringsloven og ikke administrativt overlades til et kommunalt skøn, præget af mangel på likviditet. Nu ved jeg, at vor nuværende boligminister har gjort et stort og energisk arbejde for at studere disse ting, og i sin tid stillede han også materiale til rådighed for os om tilsvarende ordninger i lande som Frankrig og Vesttyskland. Forslagene om boligsikring kom jo ikke ned som en national gave fra himlen præget udelukkende af vore egne sociale forhold; vi havde udenlandske forbilleder. Jeg opfordrer medlemmerne af det kommende udvalg til at følge med i den diskussion, der nu i mere end et halvt år er foregået inden for franske lejerorganisationer, og se, hvordan man dér tager fat på problemerne, fører à jour og retter de mang-